

sedda, ja teggi neile Godud, ja telse
Homikul mandusid neimad selle peâle
teine teisele, ja Isaak saatis neid ârra
Rahhoga ennese jurest.

§. 159. Kui Isaaki wannem Poeg E-
saw olli nellikümmed Alastad wanna,
wôttis ta ennesel Maesi seâltSAMMast
Kanaani, Maalt, Hetti-Rahwa Tüt-
tardest (§. 138.), ja needSAMMAD ollid
omma pahha Wiside pârrast Isaakile
ja Rebekale selgesks Melchaisgusseks.
Agga Rebekka, kes Jakobbit ennam ar-
mistas, kui Esawit, teâdis omma ter-
rose Mou läbbi sedda raskeste kül Esaw-
tse kâtre maksta, kui meie nûud pea-
nahha same.

§. 160. Se sündis, kui Isaak olli
wannaks saand, ja temma Silmad seg-
gaseks iânud, et need ennam ei sellerand,
kui es Etsus ta Esawit, omma wannemat
Poega, ja üles: Wata mo Poeg, ma
ellen

ellen wannaks sanud, ja ei tea mitte
omma Surma Pâwa; wôttia nûud om-
mad Riistad, emma Roolte Tup ja om-
ma Ammo, ja minne wâlja, ja lasse
mulle Metsa-Lindo (§. 152.), ja te mul-
le maggasat Roga, nenda kui mo Mele
pârrast on, ja te mulle, et ma sôõn, ja
et minno Hing sind ðnnisab, enne kui
ma surren. Esaw lâks se Sanna peâle
wâlja, Lindusid lastma.

§. 161. Temma Emma Rebekko kulis
keik m's Isaak olli rákinud Esavile, ja
lâks, ja andis sedda teâda omma fallima
Pojale Jakobbl'e, ja üles temmale: Ku-
le mo Poeg nûud keiges Ajas mo San-
na, nenda kui o inna sind Fâssin! Min-
ne Puddo-Lojuste jure, ja so m' ille seâlt
kuks head Talle, et ma neid walmistion
so Õssale nisuaguseks Roaks, kui ta
Mele pârrast on, ja sapead sedda omma
Jso